

Tanítványból ellenség...

Köszöntés: „Zákeus pedig odaállt az Úr elé, és ezt mondta: Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit törvénytelenül vettem el, a négyszeresét adom vissza annak. Jézus így felelt neki: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia (Lk 19,8-9).” Ámen.

Gyülekező ének: 445. dicséret: 1-5. versei: „Szólsz hozzám, Istenem...”

Fennálló ének: 92. zsoltár 3-4. verse: „Sok és nagy csudálatos...”

Fő ének: 465. dicséret: „Szelíd szemed, Úr Jézus...”

Előfohász: „Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint. Övé a dicsőség örökkön-örökké. Ámen. (Gal 1,3-5)!” Ámen.

Lekció: János evangéliuma 13. rész 21-30. versei: *„Miután ezeket elmondta Jézus, megrendült lelkében, és bizonysgot tett e szavakkal: Bizony, bizony, mondom nektek, közületek egy elárul engem. Zavartan néztek egymásra a tanítványok: vajon kiről beszél? Jézus mellett telepedett asztalhoz egyik tanítványa, akit Jézus szeretett. Intett neki Simon Péter, hogy tudakolja meg, ki az, akiről beszél. Az odahajolt Jézushoz, és megkérdezte tőle: Uram, ki az? Jézus így felelt: Az, akinek én mártom be a falatot és odaadom. Bemártotta tehát a falatot, és odaadta Júdás Iskáriótesnek, Simon fiának; és akkor a falat után belement a Sátán. Jézus pedig így szólt hozzá: Amit tenni akarsz, tedd meg hamar! Az ott ülők közül senki sem értette, hogy miért mondja ezt neki. Egyesek ugyanis azt gondolták, hogy mivel az erszény Júdásnál volt, azt mondja neki Jézus: Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepre, vagy azt, hogy a szegényeknek adjon valamit. Miután tehát elfogadta a falatot, azonnal kiment. Már éjszaka volt.”*

Előima: Köszönjük menny és föld mindenható Ura a mi Urunk Jézus Krisztusban, hogy Te vagy az igazi szülő. Nevelő hatású beszéded, és a Te akaratod szent. Életünk a Te forrásodból fakad, a Te erődből merítünk lelki tartást és bátorságot ma is. Bizonytalanságunk és félelmeink ellenére is Veled maradunk, mert Te vagy a mi mentsvárunk és a segítség hatalmas sziklája. Győzelmes életedben, Krisztusunk reménység van, Igédből az élet tavasza fakad, Tőled van igazi lemondás és kiút minden időben. Ma rád bízunk magunkat, hűséges és szent Urunk. Ma átadjuk Neked tagjainkat, mert ismersz bennünket, hívsz és meghallgatsz minket, minden vétkünk, nyugtalanságunk és embertelen viselkedésünk ellenére. Kérünk, vigyázz ránk. Segíts, hogy védelmed alatt igaz otthonra találjunk, és közelebb kerüljünk Krisztushoz, hogy lelki megrendülése

kinyissa a szemünket, kitisztítsa elménket, és üdvözülhessünk Általa. Kérünk, Urunk, rázz fel szolgálatunkban, hogy apró-cseprő dolgainkat és gondjainkat, útlezárásainkat, azokat a dolgokat, amiket elbarikádoztunk Előtted és testvéreink előtt, ellenőrizhesd. Hadd hagyjuk el romlott ösvényeinket. Átadjuk Neked életünk minden szeletét, és kérünk, csak szólj, Urunk, hogy halljuk hangodat, és részt vegyünk abban, amit szívből, Lélekből adsz nekünk a Szentlélek ereje által. Szerető mennyei Édesatyánk, Megváltónk engedelmes szolgálataért hallgass meg minket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 443. dicséret 4. verse: „De a színes képmutatók...”

Textus: János evangéliuma 13. rész 26. verse: *„Jézus így felelt: Az, akinek én mártom be a falatot és odaadom. Bemártotta tehát a falatot, és odaadta Júdás Iskáriótesnek, Simon fiának;...”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Jézus lelkében megrendül. De nem a saját halála miatt van belső remegése, hiszen azt elfogadta. Ez a megrendülés ahhoz hasonló, amit akkor érzett, amikor szemtől szemben találkozott a holt Lázárral, barátjával, akit szeretett. (ld. Jn 11,33) Mintha ez a Jézusi megrendülés megfelelné azoknak a szavaknak, amit Márk evangéliumában olvasunk: *„Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik (Mk 14,21).”* Jézus látja a gonoszt, amit önmagának okoz az az ember, aki Neki rosszat tesz. Jézus azért rendül meg, mert az ő keresztje Isten „jaj” válasza a bűnre. Az Ő halála a világ felett, az Ő fájdalma a világért, amely Őt elutasítja, a kereszt igazi titka. Aki szeret, annak fáj a sajátjainak a halála. Aki szeret, a szeretett ember, sőt tanítvány és kiválasztott gonoszságát, úgy éli meg, mint saját belső fájdalmát. A szeretet elutasítása minden gonoszság. A szeretet elutasítása annak a halálát hozza, Aki szerette őket mindvégig, a keresztig. Jézus megrendül, mert Ő nyílt lapokkal játszik. Jézus megrendül, mert bizonyoságot tenni az árulóról a tanítványi közösségben, nem könnyű, de az Úr megerősíti az árulást. A szeretetteljes evangélium, az önfeláldozó örömhír részese minden ember, de nekünk ebben annyi a részünk,

hogy a bűnt cselekedtük. A bűn az gonoszság, a helyes útról való letérés, a Jézus melletti meg nem maradás. A bűn. A hely, ahol szükség van a kegyelemre, a megbocsátásra, az elengedésre, éppen a mi bűnös életünk. Az a sötétség, ahol a világosságnak fel kell ragyognia. Ugyanis az áruló nem idegen, hanem egy a tanítványok közül. Az ellenség nem kívülről támad, hanem belül megbújik. Az ellenség bensőséges barát. Az ellenség az Úr által szeretett és elhívott tanítvány. Egy a tizenkettő közül. Jézus pedig előre tudja, hogy csődöt mond. „Közületek egy elárul engem” – vagyis ez bennünket minősít. Bennünket a Tizenkettőt. A mi árulásunk az utolsó bizonyítéka annak a hazugságnak, ami nem engedi, hogy teljesen megismerjük és elfogadjuk Isten hozzánk lehajló szeretetét Jézusban. Árulás, bűn. Elárulták a Mestert. Megcsalták a nagy Gyógyítót. Hogyan reagálja le a tizenkettes kör ezt a Jézusi bejelentést? Csúfosan: Emberhez méltóan. Mindenki azt gondolja, hogy a társaságból mindenki lehet, csak nem ő. Ő, az ember, a választott, makulátlan. Természetesen Júdáson kívül, aki ezt nagyon jól tudja. Jézus minden tanítványának ma tükröt állít. Jézus ma minden tanítványi közösségnek tükröt állít. Miért? Azért, mert aki megismerte és elfogadta a feltételnélküli szeretetet, amilyenel egyedül csak az Úr szeret, nem azt kérdezi, mint a tanítványi sereg: Uram, ki az?, hanem töredelmesen megvallja: „Igen, én vagyok az!” Fel kell ismernem, meg kell látnom, hogy Júdás a testvérem. Őbenne látom, hogy mennyire egyoldalú az a szeretet, amit Jézus felém gyakorol. Az a teljes szeretet, amely Jézusban az enyém, mennyire más, mint én vagyok. Akármilyen is vagyok, akárhogyan is nyilvánulok meg, be kell ismernem, hogy nem vagyok jobb egynél sem a tanítványi közösségben. Épp ezért értékes Jánosnak a megnyilvánulása. Akit Jézus szeretett és közvetlen közelében telepedett le. Lábainál ül, ott nyugszik, ahol minden tanítványnak kellene. Ő az, aki meglátta magát testvéreben, és folyamatosan hirdette azt a szeretetet, amelyben megmártózott. Meglátta szeretetlen voltát, meglátta, hogy a szeretet rajta kívül, és benne is cselekszik. Szeretett személlyé Jézus által lett. Felismerte,

hogyan az Úr lehajolt hozzá és magához édesgette. Nem Ő, hanem az Úr szerette előbb. Az az igazi tanítvány, aki Jézushoz telepszik. Az az igazi tanítvány, aki önmagán kívül keresi a megoldást. Az az igazi tanítvány, aki megtagadja önmagát és felveszi az ő keresztjét Jézus által. Az az igazi tanítvány, aki az Úrra néz szüntelen, hiszen Ő a szeretet. János, a szeretett tanítvány. A teljes evangélium annak a nagy titoknak a bizonyágtétele, hogyan szereti Jézus minden tanítványát. Ez a tanítvány ugyanis követi őt a kihallgatásának színhelyére. (ld. Jn 18,15) Ez a tanítvány ott áll keresztje alatt (ld. Jn 19,26). Ez a tanítvány bizonyoságot tesz arról, amit látott (ld. Jn 19,35). Ez a tanítvány elfogadja az üres sírról hangzó örömhírt (ld. Jn 20,2). Ez a tanítvány elsőként ér oda az üres sírhoz és hisz (ld. Jn 20,8). Ez a tanítvány elsőként ismeri fel a Tibériás tengernél az Urat (ld. Jn 21,7). Minden tanítvány, aki ma azonosítja magát Júdással, megismerheti az Úrban megjelent mennyei véres hűséget és önzetlen szeretetet. Az Úr, Aki életét adja a hűtlen és halott emberért. A tanítvány, aki megérti az Igét, felfogja az örömhírt és bizonyoságot tesz minden testvérnek arról, hogy van lehetőség a változásra. Az evangéliumot csak az foghatja fel, aki Jézus kebelén nyugszik, mondta Origenész. Jézus kebelén nyugodni. Jézus mellett letelepedni. Jézus kebelére hajtani a fejem. A Mester hű ölébe nyugtatni a fejem. Péter pedig, amikor János így cselekszik, szinte tudja, hogy egyedül János képes Jézusból kihúzni az áruházi nevét. Ez a tanítvány pedig kérdez, nem Péter fejbólintására, hanem önmaga miatt. Az Úr nemcsak neki, hanem mindnyájuknak úgy jelenti ki az igazságot, hogy közben megmutatja, hogy mit fog cselekedni mindenkiért. Megmutatja, jobban mondva bemutatja a szeretet szuverén tettét. Az áruházi jelenik meg igazán a szeretet győzelme. Csak a Jézusi szeretet nagyságában és egyediségében fogható fel minden áruházi. Az, akinek én mártom be a falatot és odaadom. A bemártott falat: Jézus halálra adatott teste. Értünk hozott áldozat. Ez a Jézusi tett nem az áruházi mutat, hanem éppen a felé tanúsított mennyei szeretetre. Az az áruházi, akiért Jézus meghalt. Az az áruházi, akiért Jézus kész

vállalni a halált. Az az áruló, akiért Jézus kész letenni az életét. A Júdásnak adott bemártott falat a lábmosás után a teljes szeretetre mutat, amely kiűzi a félelmet. A szeretet ugyanis nem csak szolgálat, elsősorban Jézus szolgálata értünk, hanem ajándékozás, a másik megajándékozása önmagammal. Erről a megajándékozott voltról Jézus négyszer beszél a felolvasott igében, és ezzel jelzi, hogy Júdás nem akar megajándékozottá válni. A tálba mártott falat, amit Jézus odaadott Júdásnak, ajándék, a szeretet, amely a végletekig képes elmenni. Ez a szeretet túlzás. Ez a szeretet a végső határokat is mellőzi. Ez a szeretet szinte már szélsőséges. Ez a jézusi szeretet. Így szeret az Úr és ezt a szeretetet kívánja meg az övéitől is. Jézus pedig vette és adta. Pál apostol ezt így mondja: Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam... Jézus ma is itt van. Jézus ma is veszi és adja. Minden egyes úrvacsorai közösségünk erről szól, ha ebbe az állapotba nem remeg bele a szívünk, akkor nem vagyunk Jézus tanítványai. Bele kell rendülnünk, mint egykor Jézusnak, hogy mi Nélküle árvák, elhagyottak, nélkülözők, betegek, halálos sebbel járók vagyunk, de Jézus nekünk is, mint egykor Júdásnak adja. Miattunk veszi fel a harcot a bűnnel és nekünk adja halálának minden gyümölcsét. Jézus barátként bánik a legnagyobb ellenséggel is. Jézus barátja a legnagyobb ellenségének is. Jézus testvére az Őt elárulójának is. Jézus éppen Júdásnak mutatja meg legelőször, hogyan szereti. Az első úrvacsorázó maga Júdás. Jézus kenyérével táplálja az árulót. Így győzedelmeskedik a szeretet. Júdás ugyanis éppen az első úrvacsorázó a nagy árulás előtt. Megmutatja neki Jézus, hogy mennyire szereti, mennyi bűnét magára veszi. Jézus szól hozzá: tedd meg hamar. Így az üdvösség folyamatát gyorsítja fel, hogy a többiek, a tanítványok és a pogányok lássák meg, micsoda a szeretet. Egyedül Jézus az, Aki nekünk valóban kiábrázolta annak máig ható valóságát testében. Jézus nem önmagáért hordozza a keresztet. Ő nem a barát árulását akarja elhordozni, hanem éppen az áruló barátot azzal a szeretettel, amit feléje tanúsít. Elengedhetetlen, hogy Isten éppen a rossz jelenléte miatt a világban, megmutassa az embernek a

felfoghatatlant, a rossz fonákját: Isten magára veszi a bűnt, a rosszat és elhordozza azt, mert Ő úgy szerette a világot... (Jn 3,16) Jézusban szerette. Ámen.

Utóima: „Meddig tart ez, Uram? Végképp megfeledkeztél rólam? Meddig rejtjed el orcádat előlem? Meddig kell magamban tanakodnom, és bánkódnom szívemben naponként? Meddig kerekedhetik fölém ellenségem? Tekints rám, hallgass meg, Uram, Istenem (Zsolt 13,2-4).”

„Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, éli, lámá sabaktáni, azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Néhányan az ott állók közül, akik hallották ezt, így szóltak: Illést hívja. Egyikük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálra tűzte, és inni adott neki. (Mt 27,46-48).”

„Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmadat és dicsőségedet. Mert szereteted az életnél is jobb,... (Zsolt 63,2-4a).”

„Mit mondjunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk (Róm 8,31)?”

„Induljanak, vonuljanak a népek Jósáfát völgyébe, mert ott tartok ítéletet minden szomszédos nép fölött. [...] Hatalmas tömeg van az ítélet völgyében, mert közel van az Úr napja az ítélet völgyében! A nap és a hold elsötétül, a csillagok elvesztik fényüket. Felharsan az Úr hangja a Sionról, mennydörög Jeruzsálemből, megrendül az ég és a föld. De népét megoltalmazza az Úr, és erőssége lesz Izráel fiainak. Akkor majd megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek, aki szent hegyemen, a Sionon lakom (Joel 4, 12-17)!”

„Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam! Jézus megállt, és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot, és ezt mondták neki: Bizzál! Kelj fel! Hív téged! Ő pedig ledobta felsőruháját, felugrott, és odament Jézushoz (Mk 10,48-50).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény hajléktalant, ha meztelen embert látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől (Ézs 58,7)!”

Áldás: „Aki takargatja vétkeiket, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer (Péld 28,13).” Ámen.

Záró ének: 440. dicséret 7-8. 13-14. versei: „Mily csuda buzgó szerelem...”